

1 Σεπτεμβρίου 2015

Ταξίδι στην αγαπημένη μας Μήλο - Μαντράκια (Μέρος 4ο)

/ [Γενικά Θέματα](#)

Τα πολυαγαπημένα μου Μαντράκια

Οδ. Ελύτης
Του Αιγαίου
«Ο έρωτας
Το αρχιπέλαγος
Κι η πλώρα των αφρών του
Κι οι γλάροι των ονείρων του
Στο πιο ψηλό κατάρτι του ο ναύτης ανεμίζει
Ένα τραγούδι»

“Ο έρωτας
Το τραγούδι του
Κι οι ορίζοντες του ταξιδιού του
Κι η ηχώ της νοσταλγίας του
Στον πιο βρεμένο βράχο της η αρραβωνιαστικιά προσμένει
Ένα

καράβι”

“Ο έρωτας
Το καράβι του
Κι η αμεριμνησία των μελτεμιών του
Κι ο φλόκος της ελπίδας του
Στον πιο ελαφρό κυματισμό του ένα νησί λικνίζει
Τον ερχομό”
(Από την ποιητική συλλογή “Προσανατολισμοί”)

Σαρακήνικο

“Να σ’ αγναντεύω θάλασσα, να μη χορταίνω
απ’ το βουνό ψηλά
στρωτήν και καταγάλανη και μέσα να πλουταίνω
απ’ τα μαλάματά σου τα πολλά” Κ. Βάρναλης

Paraskeuas

“Θεέ μου Πρωτομάστορα
μ’ έκτισες μέσα στα βουνά
Θεέ μου Πρωτομάστορα
μ’ έκτισες μες στη θάλασσα” Ο.Ελύτης

“Μέσα στις θαλασσινές σπηλιές
Υπάρχει μια δίψα υπάρχει μια αγάπη
Υπάρχει μια έκσταση,
Όλα σκληρά σαν τα κοχύλια
μπορείς να τα κρατήσεις
μες στην παλάμη σου.

Μέσα στις θαλασσινές σπηλιές
μέρες ολόκληρες σε κοίταζα στα μάτια

και δε σε γνώριζα μήτε με γνώριζες” Γ. Σεφέρης

“Βγάζει η θάλασσα κρυφή φωνή-
φωνή που μπαίνει
μες στην καρδιά μας και την συγκινεί
και την ευφραίνει”

Κ.

Καβάφης

“Θάλασσα, θάλασσα
στο νου στην ψυχή στις φλέβες μας
θάλασσα” Γ. Ρίτσος

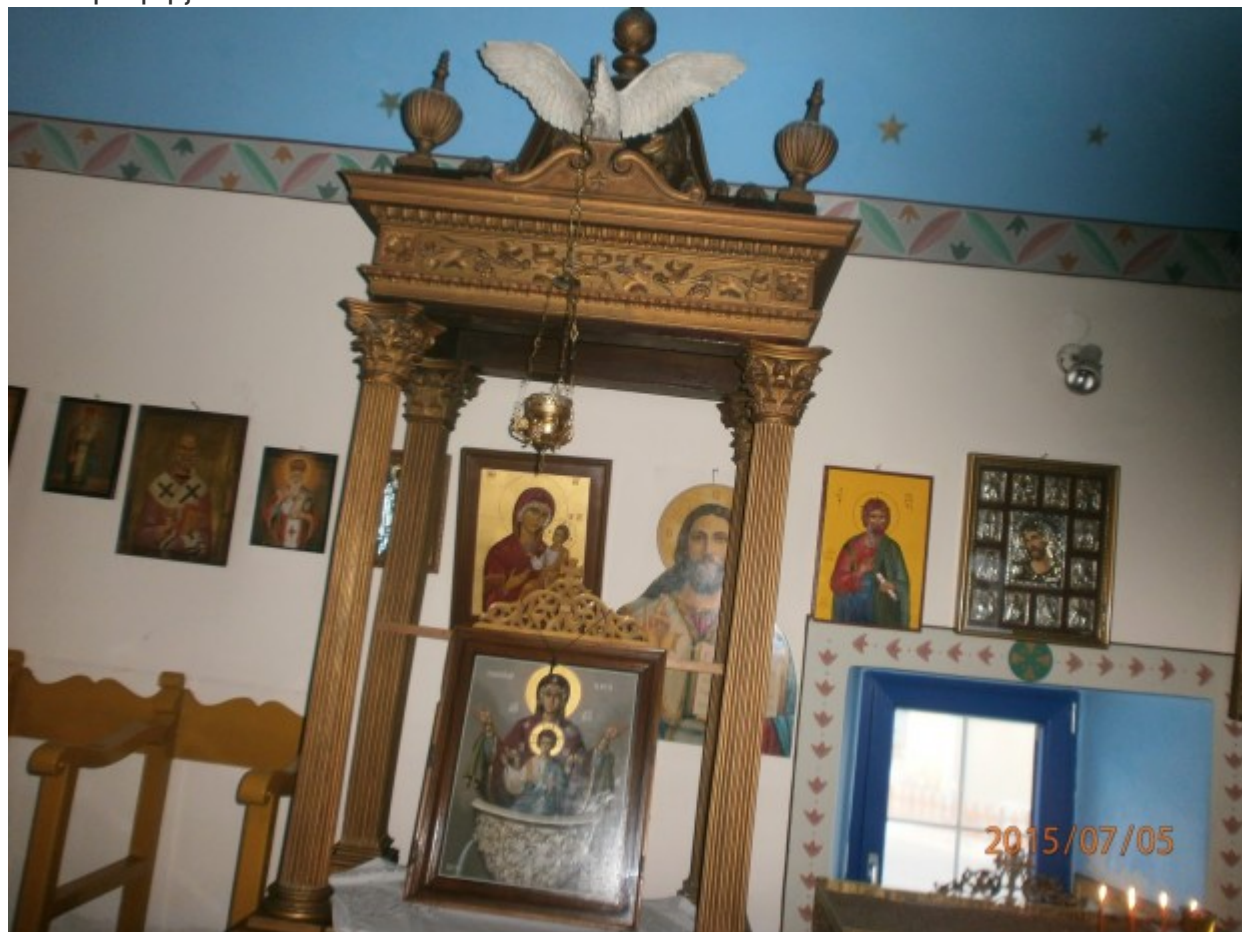
αι πάμε
κυτό το

2015/07/05

λατρεύω τα Μαντράκια. Μιλούν στην καρδιά μου. Εδώ γαληνεύει η ψυχή μου, γιατί εδώ την άφησα από τη στιγμή που τα πρωτοείδα. Είναι μια ήσυχη, γραφική γωνιά, κατάλληλη για ρεμβασμό κι ονειροπόληση.

“Τραγούδι τρυφερό η θάλασσα μας ψάλλει”

Κ. Καβάφης

Είχαμε πάει για πρώτη φορά με τη μητέρα μου και τον Αριστείδη την Παρασκευή της Διακαινισμού, μετά το Πάσχα, όταν γιόρταζε η Ζωοδόχος Πηγή στην οποία είναι αφιερωμένη η μικρή εκκλησίτσα του οικισμού, πλάι στο αφρισμένο κύμα και πάνω από το λιμανάκι με τα καταγάλανα σύρματα, για να φυλάει τους ελάχιστους κατοίκους του.

Η εκκλησία της Ζωοδόχου Πηγής

«Θεέ μου, τι μπλε ξοδεύεις για να μη σε βλέπουμε»
Ο. Ελύτης

Το εσωτερικό της εκκλησίας της Ζωοδόχου Πηγής

Τότε, έξω από την εκκλησία, γνωρίσαμε μια γλυκιά και πρόσχαρη κυρία που μας κάλεσε για καφέ στο σπίτι της απέναντι, αγνάπια στις φουρτούνες του Αιγαίου. Ήταν η αγαπημένη μου κ. Σοφία που έμελλε να γίνει η καλύτερή μου φίλη στο νησί.

Έμενε εδώ ολόχρονα με τον άντρα της, τον κ. Στέλιο, έναν σκληροτράχηλο ψαρά, μετά που πάντρεψαν την κόρη τους και της έδωσαν το σπίτι τους στον Τριοβάσαλο, ένα από τα χωριά που είναι κτισμένα πάνω στους αμφιθεατρικούς λόφους. Το σπίτι αυτό στα Ματράκια ανήκε στην πεθερά της.

Από

εκείνη τη μέρα έγινα τακτική επισκέπτρια των Μαντρακίων.

“Εάν αποσυνδέσεις την Ελλάδα, στο τέλος
θα δεις να σου απομένουν μια ελιά, ένα
αμπέλι κι ένα καράβι. Που σημαίνει:

μ’ άλλα τόσα την ξαναφτιάχνεις» Ο. Ελύτης

Ξετρελάθηκα με τη θέα, την αίσθηση του ότι είσαι πλάι στο φουρτουνιασμένο
πέλαγο, την αίσθηση της απλοχωριάς, της ανοικτοσύνης του πελάγους, την
αίσθηση της φυγής, την αίσθηση ότι έχεις απέναντί σου παρέα τη Σέριφο, τη Σίφνο
και την Κίμωλο που σου κουνούν μαντίλι , συντρόφισσες στην αφόρητη και

μονάχη
άως να

“Αχ,

θάλασσά μου σκοτεινή, θάλασσα αγριεμένη,
πού θα με βγάλεις το πρωί, σε ποια στεριά μου ξένη” Νίκος Πορτοκάλογλου

«Τα σπλάχνα μου κι η θάλασσα ποτέ δεν ησυχάζουν»

Δ. Σολωμός

Κάθε φορά που η θάλασσα σκοτεινιάζει και βρυχάται σαν λιοντάρι, μου έρχονται στο μυαλό οι στίχοι του Βαλαωρίτη για το βράχο και το κύμα, έστω κι αν είναι αλληγορικοί.

Ο βράχος και το κύμα

«Μέριασε, βράχε, να διαβώ!» το κύμα ανδρειωμένο
λέγει στην πέτρα του γιαλού θολό, μελανιασμένο».

Είναι, όμως, και πολλές οι μέρες που έχει μπουνάτσα κι η θάλασσα μοιάζει θαρρείς
με λίμνη, τα νερά είναι ανοιχτογάλαζα και σμαραγδένια, και πάνω τους
τρεμοπαίζουν χαρωπά οι ακτίνες του ήλιου. Κάτι τέτοιες μέρες ήρθαν μετά το
Πάσχα. Ήταν χαρά Θεού!

Κάθε μέρα από το πρωί ερχόμουν εδώ και καθόμουν στη βεράντα του σπιτιού της κ. Σοφίας, του σπιτιού πάνω στα βράχια, κι αγνάντευα σαν από εξώστη το πέλαγο.

“Απ’ την πληγή μας ξεκινάει το πέλαγος»”

Γ. Ρίτσος

Αφού πίναμε το καφεδάκι μας μαζί με διάφορα τερψιλαρύγγια που έφερνα από τον Αδάμαντα, η κ. Σοφία άρχιζε τις δουλειές της, κι εγώ καθόμουν όμορφα στο τραπεζάκι της βεράντας της κι εμπνεόμουν κι έγγραφα διάφορα, κυρίως θύμησες από τη ζωή μου στο κατεχόμενο Λευκόνοικο. Αυτές οι ώρες έχουν τυπωθεί μέσα μου σαν μια όαση στη ζωή μου.

“Τότε είπε και γεννήθηκε η θάλασσα

και στη μέση της έσπειρε κόσμους μικρούς” Ο. Ελύτης

Ακούσαμε το τραγούδι της θάλασσας

και δεν μπορούμε πια να κοιμηθούμε» Γ. Ρίτσος

“Θάλασσα

λανθασμένη

δε

γίνεται”

Ο.

Ελύτης

Όλα αυτά τα χρόνια που ζω στην Κύπρο ποτέ δεν σταμάτησα να ονειρεύομαι τα Μαντράκια. Κάθε φορά που πήγαινα στη Μήλο τα καλοκαίρια, πρώτη μου έγνοια ήταν πότε θα βρεθώ στην ανοικτή αγκαλιά τους.

“Να σ’ αγναντεύω, θάλασσα, να μη χορταίνω” Κ. Βάρναλης

Μια φορά, όμως, με πρόδωσαν.

Φτάσαμε έξω από το σπίτι της κ. Σοφίας με τα δώρα μας και άρχισα να φωνάζω έξω από την πόρτα το όνομά της. Καμία απάντηση. Ήξερα ότι ο άντρας της τέτοια ώρα συνηθίζει να είναι κάτω στα σύρματα για την απογευματινή σιέστα του ή για να μαστορεύει διάφορα για το ψάρεμα και τη βάρκα του. Η κ. Σοφία, όμως, πού να ναι τέτοια ώρα;

Τα δίκτυα του ψαρά

Από τις μαύρες σκέψεις και τα ερωτηματικά με έβγαλε η καλή γειτόνισσα που έχει το διπλανό σπίτι, και ζει εδώ μόνο το καλοκαίρι. «Πάει τώρα η Σοφία», μου φώναξε. «Έχει τρεις μήνες που τη χάσαμε». Αστροπελέκι έπεσε και με χτύπησε. Ήξερα ότι ήταν πολύ άρρωστη με καρκίνο στο έντερο, τα λέγαμε στο τηλέφωνο, αλλά, όταν δεν μου απαντούσε, πίστευα ότι θα ήταν στο νοσοκομείο στην Αθήνα. Δεν περίμενα να φύγει τόσο σύντομα.

“Εάν αποσυνδέσεις την Ελλάδα, στο τέλος θα δεις να σου απομένουν μια ελιά, ένα αμπέλι κι ένα καράβι. Που σημαίνει: με άλλα τόσα την ξαναφτιάχνεις” Ο. Ελύτης

Αιωνία της η μνήμη και να είναι καλά εκεί που είναι. Όλοι μας, κυρίως ο Αντρέας μου, σοκαρίστηκε πολύ. Την αγαπούσαμε την κ. Σοφία και μας αγαπούσε και αυτή. Τα Μαντράκια πια δεν είναι τα ίδια χωρίς αυτήν. Κάθε επίσκεψη στα Μαντράκια πια είναι κι ένα προσκύνημα στη μνήμη της. Πάμε και βλέπουμε τον άντρα της και τα λέμε. Φέτος, όταν του προτείναμε να φάει μαζί μας στο μαγαζί του Περικλή, μας ευχαρίστησε, λέγοντάς μας ότι του απαγορεύεται το ποτό, γιατί μια ζωή έπινε, και φαίνεται κατέστρεψε την υγεία του.

Χταπόδια σε ειδική θήκη έξω από το μεζεδοπωλείο

Θυμάμαι κάθε φορά που ερχόμασταν που έβαζε τον άντρα της η κ. Σοφία να βγει με τη βάρκα στη θάλασσα και να φέρει ψάρια για να μας κάνει το τραπέζι. Ψάρια που λαχταρούσαν. Καθόμασταν στο τραπεζάκι, που κάποτε ήταν το γραφείο μου, και απολαμβάναμε τον μεζέ μας παρέα με το ηλιοβασίλεμα.

Έχουμε τόση θάλασσα μπροστά μας.

Εκεί που τελειώνουμε εμείς, αρχίζει η θάλασσα»

Κική Δημουλά

Μαζί με τα ψαράκια ο κ. Στέλιος μάς έλεγε και ιστορίες πολύ ενδιαφέρουσες.

Μας έλεγε για τη γενιά του, τη γενιά των Καμακάρηδων ή Μπίζηδων που ζούσαν στον Τριοβάσαλο, αλλά είχαν τα σύρματά τους, τα σπίτια της βάρκας, και τα σύνεργα της ψαρικής τους στα Μαντράκια. Ο παππούς του, που έχει το όνομά του, σπουδαίος ψαράς κι οργανοπαίκτης, έπαιζε κλαρίνο, χάθηκε άδοξα στη θάλασσα, ανήμερα του Αγίου Στυλιανού, μαζί με δυο γιους του, σαν γύριζαν από έναν γάμο στα Πολλώνια, τον χειμώνα του 1945, λίγο μετά που έφυγαν οι Γερμανοί. Το παράπονο του κ. Στέλιου είναι ότι σήμερα η θάλασσα δεν βγάζει ψάρια.

Φέτος, ήρθαμε πάλι την ώρα του δειλινού για να απολαύσουμε , όπως κάθε φορά, τους εκλεκτούς μεζέδες του Περικλή και της Πόπης στο όμορφο κεντράκι τους, το μεζεδοπωλείο «Μέδουσα».

Η πιο όμορφη θάλασσα είναι αυτή που δεν έχουμε ταξιδέψει» Ναζίμ Χικμέτ

Καθίσαμε στην άκρη του βράχου, πάνω από τη θάλασσα και το απογευματινό αεράκι μας μπατσούνιζε το πρόσωπο. Παραγγείλαμε ντάκο, καλαμάρι και χταπόδι ψητά στα κάρβουνα, πιτταράκια, τα παραδοσιακά τυροπιτάκια με τυρί μηλείκο, κολοκυθοκεφτέδες, χωριάτικη σαλάτα, πατάτες τηγανητές, σαρδέλα... Ως επιδόρπιο η Πόπη ετοιμάζει ένα γλυκό με γιαούρτι και γάλα εβαπορέ.

Μετά από αυτή την πανδαισία, ήρθε και το εξαίσιο ηλιοβασίλεμα και μας αποτελείωσε. Ευφράνθηκε η καρδιά μας, όπως και ο ουρανίσκος μας.

«Όπου δεν έχουν όνομα κι έχουν περίσσια κάλλη» Δ. Σολωμός (για τα χρώματα του δειλινού).

Δίπλα μας καθόταν ένα ζευγάρι Ιταλών που ήθελαν παρέα και κουβεντούλα.

«Κοιτάχτε αυτή τη θάλασσα που δίχως αχτή λαμποκοπά»

Νικηφόρος Βρετάκος

Περάσαμε όμορφα και γαληνέψαμε στα αγαπημένα μας Μαντράκια.

Απόψε το κορίτσι θέλει θάλασσα κι εγώ ποτέ χατίρι δεν του χάλασα”

Πηγή: www.lysandrou.blogspot.gr